

[Indenrigsministeren]

nok ikke rigtig falder i tråd med intentionerne om at have et uafhængigt organ, som ville være i stand til at yde den fornødne rådgivning til regeringen.

Jeg vil sige vedrørende det spørgsmål, som hr. Grove stillede med hensyn til, på hvilken måde man kunne tænke sig at råd og henstillinger fra forebyggelsesrådet kunne realiseres, at det vil jo være den til enhver tid siddende indenrigsminister, der må overveje, i hvilket omfang han selv eller hans kolleger i regeringen skal fremme sådanne råd og henstillinger. Det kan være aktstykker, hvis det er omkostningskrævende ting – det kender vi en række eksempler på fra fortiden – det kan være lovgivning, der i visse tilfælde kan være nødvendig, og det kan være henstillinger, som kan forventes taget op og realiseret på det grundlag, som er givet.

Der er sikkert stor variation i mulighederne for, hvordan rådgivning efter den fornødne vurdering vil kunne realiseres, men meget af det vil selvsagt afhænge af, at man kan få den fornødne bevillingsmæssige støtte.

Det har været nævnt fra flere sider, at vi her i de nærmeste år skal satse kraftigere på den forebyggende indsats og prøve at prioritere den højere i forhold til den helbredende. Jeg vil gerne i den forbindelse nævne, at vi utvivlsomt i de nærmeste år kommer ind i en økonomisk snævring, hvor det gælder om på samme tid at lægge mere vægt på den forebyggende indsats, samtidig med at vi ikke kan forsømme opgaven at helbrede de skavanker, som allerede er opstået.

Mange af de gode virkninger, som den forebyggende indsats skal føre med sig, vil jo ikke komme til syne i de nærmeste år. Nogle af tingene vil først vise sig i det lidt længere perspektiv, måske efter 15, 20, 30 års forløb; det gælder f.eks. de forhåbentlig gunstige virkninger af en større omsorg for det miljø, vi færdes i, og større sikkerhed under forskellige af livets former. Derfor må vi forvente, at vi i de nærmeste år økonomisk skal magte begge opgaver på samme tid. Det giver anledning til, at vi fremdeles skal være overordentlig omkostningsbevidste også inden for sundhedssektoren, fordi vi står med denne dobbelte opgave foran os.

Med hensyn til rådets sammensætning har jeg noteret mig flere gode forslag. Det er da rigtigt, at alle pladser ikke er besat, og jeg vil også i den kommende tid være modtagelig

over for rådgivning med hensyn til, hvordan den samlede sammensætning af rådet kan være. Specielt med hensyn til de råd, jeg har fået i dag fra flere sider, om i særlig grad at kigge på forholdene omkring arbejdsmiljøet, vil jeg gerne nævne, at det jo ikke er sådan, at dette område ikke i dag har steder, hvor problemerne kan behandles. Vi har f.eks. et arbejdsmiljøråd, og der er satset ganske store kræfter inden for arbejdsministeriet og inden for miljøministeriet på netop det område. Det udelukker selvsagt ikke, at disse vigtige problemer drages ind i den sammenhæng, som vi her taler om, og det er også understreget i forslaget og bemærkningerne. Jeg tror, vi kan finde en rimelig balance her.

Jeg tror, det var hr. Grove, der specielt nævnedes, at man burde være varsom med oplysninger om sundhedsforhold og ikke give oplysninger ukritisk. Hr. Grove har utvivlsomt ret i dette synspunkt. Der er grund til at tage hensyn til, at oplysning, som kan føre til en unødvendig angst hos befolkningen, fører et ganske kraftigt træk på sundhedssektorens ressourcer med sig. Hermed være ikke sagt, at sådan oplysning er forkert, men hermed vil jeg gerne tilkendegive, at det kræver en særlig overvejelse og eftertanke at kombinere de frugtbare følger af en nødvendig oplysning med hensynet til de ressourcer, der på det givne tidspunkt kan sættes ind over for det enkelte område.

Jeg skal med disse bemærkninger give tilsagn om, at de ting, man ønsker belyst i forbindelse med et kommende udvalgsarbejde, vil jeg være overordentlig behjælpesom med at søge belyst så godt som muligt. Jeg håber, at den positive debat, som har været i tinget i dag, vil kunne føre til, at man gennem et fortsat arbejde med denne store opgave vil kunne få en bedre sundhedstilstand i befolkningen, og at vi derigennem vil kunne sætte os nogle spor, som rækker langt ind i fremtiden.

Pilgaard Andersen (FP):

Jeg er da udmærket klar over, at det ikke lige er det arbejdsområde, socialstyrelsen beskæftiger sig med i øjeblikket, men hvis der er et flertal her i folketinget, der ønsker at nedsætte et råd til at kulegrave hele denne problemstilling, så mener jeg afgjort, det var langt billigere at benytte ekspertise fra social-